

Конгрес
Українських
Націоналістів

Любіть Україну!

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 8 липня 2008 року № 28 (244)

АКТ 30 ЧЕРВНЯ 1941 р. – КРОК ДО НЕЗАЛЕЖНОСТИ

Саме так трактують сьогодні червневі події 1941 року у Львові

Від повернення Слави Стецько в Україну до сьогодні цей день традиційно відзначається громадсько-масовими акціями. Напередодні пройшов турнір з міні-футболу на кубок Генерала Чупринки, в якому перемогла Рухівська команда.

Перед урочистим віче відбулася пресова конференція в ЗІК щодо завдань і перспектив Конгресу.

Закінчення на 4-й стор.

ЧЕСТЬ НАЦІЇ

ТАЄМНИЦЯ РОМАНА ШУХЕВИЧА

У Хмельницькій області триває мистецький конкурс на кращий меморіальний комплекс на місці захоронення Головнокомандуючого Української Повстанської Армії, Голови Проводу ОУН на українських землях, генерал-хорунжого УПА Романа Шухевича, могила якого знаходиться поблизу села Гукова Чемеровецького району на Хмельниччині.

Тетяна СЛОБОДЯНЮК

Як відомо, цей великий українець загинув у сутичці із спецгрупою МДБ 5 березня 1950 року поблизу Львова. А вночі 9 березня співробітники МДБ перевезли вантажівкою тіло генерал-хорунжого на лівий берег Збруча (околиця Гукова) і там спалили. Прах було зібрано у брезент, прив'язано до нього камінь і кинуто з моста у воду Збруча. Це місце трималося у суворій таємниці, аби не допустити патріотичного паломництва українців. І лише у 2004 році було розсекречено всі обставини знищення праху героя. Після двотижневих пошуків у річкових глибинах було знайдено брезент з обгорілими його останками.

5 жовтня 2005 року на околиці Гукова, біля місця виявлення праху, було встановлено хрест-символ пам'яті. Це місце стало патріотичною адресою паломництва сотень і тисяч українців, які з'їжджаються до Гукова, аби засвідчити легендарному сину Україну свою шану і глибоку любов.

Розпорядженням голови облдержадміністрації Івана Гавчука в листопаді минулого року було оголошено відкритий мистецький конкурс на кращий проект меморіального комплексу на місці поховання Головнокомандуючого УПА. Іван Гавчук очолив журі, до складу якого увійшли провідні митці, краєзнавці, керівники управлінь культури, архітектури та містобудування, політики. Робочу групу з підготовки проектів очолив заступник голови облдержадміністрації М. Вавринчук.

Особистість Романа Шухевича, яка символізує незнищенність національного духу, жертовність української любові, потребує глибокого осмислення на рівні сучасности. Стереотипи вчорашнього дня, традиції соцреалізму навряд чи можуть бути виразом нашої душі.

Закінчення на 6-й стор.

ПОПІЛ ІМПЕРІЇ

ПРО ВІДСУТНЮ ГІДНІСТЬ

Олесь ВАХНІЙ

Незвично малолюдними були вулиці Києва під час проведення широкорекламованого фестивалю "Країна мрій" (котрий вже не вперше проводять на мальовничих київських пагорбах). Фестиваль цього року зібрав без перебільшення кількасоттисячну слухацько-глядацьку аудиторію. Здається, незадоволених було мало. Книговидавці поширювали літературу, музики радували присутніх запальними й ліричними ритмами, зібрані мало не з усієї України ковалі, гончарі й шевці зачаровували віртуозністю й умінням, а гендлярі, потираючи руки, підраховували прибуток від розпроданих за завищеною ціною пляшок з "зеленим змієм". Пиво справді (і це без перебільшення) лилось рікою й труїло організми. Звичайно, втеча від нинішньої безрадісної, але вкрай беззмістовно-динамічної сірої буденности, й нагода зануритися в атмосферу свята є вкрай корисною. Проте душу, мов розпеченим ножем, краяв неприємний біль, який не вгамовувався навіть від споглядання великої кількости вирядженних у вишиванки парубків і панянок. Чаруюча душу атмосфера фестивалю нівельовувалася усвідомленням його скороминучости, дочасности й нещирости. Не посоромлюся провести аналогію між дійством, котре відбулось на Співочому Полі, з аналогічними фестивалями індіанського фольклору в південній частині Сполучених Штатів. Гупаючи кийками по колодах й чадячи набитими дубовою корою й прілим листям люльками, колишні господарі прерій і лісів лише на певний час забувають (та й то, чи забувають?) про власне геть не заздрісне становище. Вкрай високий відсоток самогубств серед північноамериканських автохтонів, відсутність можливостей відшукати гарно оплачувану роботу поблизу місця замешкання, безугавне скорочення американським урядом територій, відданих під заселення (резервацій), (і, як насмішка, – звільнення приналежних їм казино від оподаткування) свідчать про ненормальний стан речей у середовищі залишків колись чисельного етносу. Всюди присутні поліція й ФБР унеможливлюють "скальпування" забудовників, котрі на цвинтарях корінних жителів Америки будують торгівельні хмарочоси, а дозволені (і навіть оплачувані) правлячими колами США етнографічні покази не рятують індіанців від асиміляції й вимирання. Обтяжу себе поясненям причини щойно зробленої аналогії. Попри задекларовану на папері незалежність, українці так і не стали повновласними господарями на власній землі. Ані організаторам фестивалю, ані відвідувачам чомусь так і не спало на думку, що обрана (і вже вкотре!) місцина, на котрій відбувалось дійство, межує зі створеним в часи окупації так зв. "Музеєм Вітчизняної Війни". Встановлений у вигляді жінки з мечем і щитом у руках (і з цієї причини названий в народі "бабою з кухонним ножем"), пам'ятник відверто ворожий для українців "радянській батьківщині" зайвий раз засвідчує відверту зневагу нинішньої посткомуністичної, пострадянської, постокупаційної адміністрації до всього українського в цілому, й українців зокрема. Шлях до Співочого Поля пролягав повз позбавлене найелементарнішого естетизму гранітне капище ("Могилу невідомого солдата", також зведену в часи окупації) й вкрадену в українського народу підконтрольними кремлівським можновладцям клириками Печерську Лавру, стіни котрої були обписані зневажливими на адресу гетьмана Мазепи гаслами. Реальність дійсно трагічна.

Закінчення на 8-й стор.

КУН: СТОРІНКИ ІСТОРІЇ

15 років тому, 2-4 липня 1993 року, в столичному палаці "Україна" відбувся Перший Збір Конгресу Українських Націоналістів. Цей велелюдний форум поклав початок діяльности нашої партії, яка успадкувала жертовну і героїчну славу ОУН і УПА.

Нижче публікується комунікат Першого Збору КУН і виступ Голови Проводу КУН Слави Стецько на відкритті Збору.

Було зареєстровано 5.070 делегатів і гостей з усіх областей України та з діяспори. 200 з них представляли західню українську діяспору, 108 – східню. На Зборі було акредитовано 187 журналістів.

З програмовою доповіддю виступила Голова Конгресу Слава Стецько. На пленарних засіданнях також прозвучали доповіді "Український націоналізм за суверенну державу" – Петра Дужого, "Український націоналізм на новому етапі" – Романа Зварича, "Політичне становище в Україні" – Михайла Косіва, "Розвиток суспільних процесів в Україні" – Євгена Сверстюка, "Проблеми морально-етичного становлення нації" – Ірини Калинець, "Економічна криза та шляхи виходу з неї" – Трохима Ковальчука, "Україна і світ" – Аскольда Лозинського, "Діяльність Організації Українських Націоналістів 1945–1993 рр." – Василя Олеськіва, "Боротьба ОУН-УПА в концтаборах" – Мирослава Панчука, "Зовнішня політика ОУН і АБН" – Ореста Стеціва, "Боротьба за Український Патріярхат" – Іллі Дмитріва.

Виступили також представники від організацій Конгресу з різних регіонів України.

На Зборі були прийняті доповнення до Програми і Статуту Конгресу, обрано новий Провід, до якого увійшли:

Слава Стецько (Голова), Богдан Павлів (заступник), Роман Зварич (заступник), Сергій Жижко (голова Секретаріяту), Петро Дужий, Михайло Зеленчук, Сергій Квіт, Тарас Процев'ят, Роман Костюк, Микола Боринський, Марія Олійник, Михайло Ратушний, Роман Круцик, Ярослав Сватко, Іван Губка, Олег Максимович, Ольга Різниченко, Михайло Перегінчук, Мелетій Семенюк, Валентин Багнюк, Ґенадій Сіренко, Микола Кузів, Микола Жук. Обрано Етичну (Мирослав Панчук, Дарія Гусяк, Орест Дичківський) та Контрольну (Роман Шрамов'ят, Михайло Климчук, Микола Рідкун) комісії.

З липня праця Збору була зосереджена у 13-ти секціях: питань державного будівництва (керівник Іван Білас), ідеології українського націоналізму (Петро Дужий), соціяльно-економічній (Омелян Кушпета), духово-культурного відродження (Ілля Дмитрів), концепції Державної Оборони України (Роман Костюк), розбудови науки та освіти

Слава СТЕЦЬКО промовляє з трибуни Першого Збору КУН

(Мирослав Панчук), інформаційної політики (Сергій Квіт), співпраці з поневоленими Росією народами (Марія Базелюк), розбудови націоналістичного руху в Україні (Сергій Жижко), політики у справах національних меншин (Тарас Процев'ят), національної програми "Здоров'я" (Богдан Іськів); редакційна комісія (Омелян Коваль), статутна комісія (Михайло Ратушний). Секції прийняли відповідні постанови, які разом складають Державотворчу Програму Конгресу.

У "Ствердженнях і загальних Постановах" зазначається, що Перший Збір Конгресу "вимагає від уряду України рішучого припинення дій ворожих державній незалежності елементів, що намагаються дестабілізувати політичну ситуацію в прикордонних територіях України з метою підпорядкувати їх інтересам чужої держави; заявляє повсякчасну готовість до співпраці з усіма партійними, політичними та громадськими силами України для укріплення її державної незалежності, соціяльно-економічної перебудови, духового відродження і зміцнення обороноздатности України".

Перший Збір Конгресу задеклярував вихід на політичну арену націоналістичних сил, їхню всенародну підтримку та засвідчив виразну тенденцію до їх консолідації. На Зборі було прийнято "Слово Українських Націоналістів до Українського Народу", яке закінчується так: "Конгрес Українських Націоналістів закликає всіх, кому дорога Українська Незалежна Держава, поповнювати ряди його членства, бо тільки сильна організація з чіткою програмою та національно здоровими кадрами зможе успішно боротися за краще майбутнє Народу й Держави".

ВІДКРИТТЯ ПЕРШОГО ЗБОРУ КОНҐРЕСУ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ,

проголошене Головою Проводу Конгресу Славою Стецько

Ми відбуваємо наш Перший Збір у 52-у річни-

Делегати Першого Збору КУН

цю відновлення у Львові Актом 30 червня 1941 року Української Держави. Джерело державного Акта 30 червня полягало в незламній волі української нації використати кожну нагоду, щоби задокументувати не лише перед світом волю до суверенного життя, але передусім здійснити своє прагнення бути вільним і незалежним, суверенним паном на власній землі.

Україна 30 червня 1941 року відкинула можливість діждатися більш пригожої ситуації – бути пасивною чи заявитися по боці одного з окупантів, включитися в його загарбницьку війну – але вирішила вийти на арену світової історії як третя окрема незалежна сила.

Український уряд, очолений Ярославом Стецьком, був урядом коаліційним, до складу якого входили не лише націоналісти ОУН під проводом Степана Бандери, але й соціялісти, національні демократи, соціял-революціонери, безпартійні. За ініціятивою ОУН було також створено парлямент України, т. зв. Раду Сеньйорів з почесним Президентом Митрополитом Андреєм Шептицьким.

Ультиматум німецького уряду з вимогою відкликати проголошення державної самостійности і розпустити Уряд – Голова Ярослав Стецько від імени Українського Державного Правління відкинув, так само, як зробив це Степан Бандера від імени ОУН. Боротьба з Німеччиною почалася.

Між Україною та Німеччиною тривав стан війни. Тисячі й тисячі націоналістів та інших українських патріотів були розстріляні, сотні тисяч пішли в концтабори, тюрми й табори примусової праці. Розгорталася двофронтова війна України, організована ОУН, Українською Повстанською Армією під командуванням генерала Романа Шухевича-"Тараса Чупринки" та Українською Головною Визвольною Радою(УГВР), яка була створена 1944 року і продовжувала виконувати функції Українського Державного Правління.

21 листопада 1943 року УПА та ОУН здійснюють – заповіджену в грудні 1940 року Маніфестом ОУН – світового значення політично-визвольну концепцію, створюючи у двофронтовій війні проти обох ворогів людства Комітет Поневолених большевизмом і нацизмом Націй.

Цей останній період Української Державности, розпочатий 30 червня 1941 року, тривав понад 10 років, доки принаймні на частині української території діяла українська влада, виконувана Українською Повстанською Армією, збройним підпіллям ОУН і УГВР.

Акт 30 червня нерозривно пов'язаний з датами 22 січня 1918–1919 років, 1 листопада 1918 року, 14 березня 1939 року, – з усіма державними формаціями України як їх органічне продовження. Епохи Антської держави, Київської Руси, Княжо-королівської, Козацько-гетьманської держави, Української Народньої Республіки, Самостійної Гетьманської Держави, Карпатської України, – все це наші державні традиції України, на яких виростав її найновіший період, започаткований Актом 30 червня 1941 року.

Україна референдумом 1 грудня 1991 року (92%) заявила свою невгнуту волю до самостійности! Ідея самостійних націй перемогла ідею імперіялістичної побудови світу. Наступає доба націоналізму. Ми бачимо тріюмф національної ідеї над імперською, тріюмф нашої віри у визволення через розвал імперії зсередини, а не через інтервенцію ззовні. З розвалом імперії виникло багато проблем, які треба перебороти молодій Українській Державі. Які ці проблеми, і як їх перебороти – центральне питання нашого Збору.

Розбудова Конгресу Українських Націоналістів, зміст державного будівництва, мобілізація народу для цієї мети, пошук і приєднання союзників, розбудова проблематики природніх союзників України, весь комплекс фронту проти ворога має стати предметом нашої глибокої аналізи та застанови. Перед нами велична мета – відбудувати і закріпити Українську Державу для наступних поколінь.

Перший Збір Конгресу Українських Націоналістів відбувається в Києві, столиці вільної Української Держави. Стверджую, що маємо необхідний кворум для правочинности Збору. Відкриваю Перший Збір Конгресу Українських Націоналістів.

Київ, 2 липня 1993 року

СУМУЄМО

Львівська Обласна Організація Конгресу Українських Націоналістів глибоко сумує з приводу раптової смерті колишнього голови Сколівської районної організації КУН, члена Політради ЛОО КУН, одного із засновників партійної організації друга Романа ДУЛИША.

Відсвяткувавши нещодавно своє 70-ліття від дня народження, п. Роман Дулиш продовжував свою сумлінну працю на ниві розбудови організації. Скромний і вимогливий, інтелігентний і твердий у переконаннях, він завжди був прикладом для інших. Його спокійна і розсудлива мова знаходила шлях до серця друзів, а його авторитет сприяв організації у співпраці з владою та політичними партнерами. Навіть передавши кермо організації молодшим, друг Роман завжди був готовий дати пораду, допомогти і вислухати.

ЛОО КУН глибоко співчуває рідним, близьким, друзям покійного.

Вічна і вдячна йому пам'ять!

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 35-02-09
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Мохналь Михайло	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Олександр Антонов	8-093-903-86-62
Луцьк	Мельник Євген	(0332) 78-07-65, 72-87-95
Львів	Пшевлоцький Микола	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 75-83-113
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 23-78-55
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Чибрас Володимир	(0352) 52-56-91
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Демид Анатолій	(0382) 65-72-35
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

Юрій ТИМОЩУК

 ВИКЛИКИ СЬОГОДЕННЯ

ОРІЄНТИРИ СОЦІАЛЬНОЇ АКТИВНОСТИ

Світлина Олекси ВАЩЕНКА

Єднаймося – і переможемо!

Небагатьом громадянам України свого часу вдалося дійти до думки про те, що, плануючи розпад Радянського Союзу, його ініціатори ретельно розробили і диявольський проект знищення нашої держави. Його авторами і виконавцями були нинішні новоспечені мільярдери і мільйонери, ті, хто сьогодні захопили у свої хижацькі пазурі спочатку владу в Україні, а згодом промислові підприємства, надра і вже приступили до загарбання головного багатства нації – землі.

Правляча партійно-комсомольська і кадебістська номенклатура, вкупі з національними колаборантами, узурпували державне управління. Декларативно проголошуючи Україну незалежною, на меті вони мали нове її поневолення та перетворення нас в новітніх кріпаків у резервації під назвою Україна.

Глибоко помиляються ті з нас, котрі вважають, що шахрайська ваучеризація, тотальне пограбування нації, інфляція, ріст цін, девальвація грошових одиниць, висока смертність, корупція у вищих ешелонах управління, відсутність державних кордонів, вимирання сіл, руйнування інститутів державности, людовбивча екологія, безправ'я та бідність людей праці – стали випадковим явищем у нашому суспільстві. Тисячу разів ні! Це свідомо створений і вміло керований невидимою рукою українофобів руйнівний процес в дії, котрий набирає все більших обертів, масштабів і загрози для нас, українців.

Кримінально-злочинні синдикати узурпували владу в Україні зовсім не для того, щоб, як вони декларували, вже в котрий раз, вести нас "у світле майбутнє", а з метою грабіжницького привласнення національного багатства, накопичення особистого капіталу і нещадного гноблення українців.

Будучи найбіднішою у Європі державою, ми маємо найбагатших мільярдерів та мільйонерів, котрі збили свої статки на сльозах, крові та смертях етнічних українців. Але глитаям цього мало. Тому вони розширюють наступ на наші соціальні та громадянські права, не допускаючи народовладдя, створення дійсно українських парламенту, уряду та інших інститутів державности.

Облаштована фінансово-промисловими кланами та бандитськими угрупованнями колоніальна адміністрація, видаючи себе за парламент і уряд України, буде і надалі все міцніше тримати нас в кріпацькому ярмі, злиднях та безправності. Тому новітні гнобителі України і її етносу будуть агресивно і затято протидіяти створенню реально самостійної, заможної України, справжнього, а не бутафорського в ній народовладдя. Саме для цього на кошти Росії та Ізраїлю їхніми спецслужбами в Україні створено більше як півтори сотні кишенькових політичних партій і стільки ж громадських організацій. Мета багатьох з них – не єднати та гуртувати суспільство, а розчленовувати його, сіяти розбрат, налаштовувати українців один проти одного, руйнувати і спотворювати засади державности України, а самим панувати. До цієї акції долучилась і московська церква в Україні.

Стратегічною метою цих сил та їхніх агентів у нашій державі є очищення її території від етнічної нації і заселення безправними азійськими мігрантами, які становитимуть ще дешевшу робочу силу. І саме задля цього не демаркуються державні кордони, не присікається контрабанда та вивіз капіталу, вже зруйнована вітчизняна промисловість, добивається село і продовжується винищення українського етносу. А ненаситні глитаї, що через нашу пасивність та байдужість засіли на щаблях державного управління, замість того, щоб подбати про національну безпеку України, зайняті її пограбуванням, гризнею за ласі кавалки народного добра та розколом держави.

Сьогодні, коли більшість пострадянських країн вже досягають прогресу в своєму розвитку, Україна і українці летять у безодню. Зупинити це падіння здатні лише ми, її патріотично налаштовані і монолітно згуртовані громадяни, яким не байдуже майбутнє наших дітей, онуків та самої держави.

Для виведення України із колапсу, а нації від планомірного знищення існує лише єдиний шлях – усунення комуно-юдейської хунти чужинців і їхніх плебеїв від важелів державного управління з корінною зміною системи влади і створенням громадою дійсно українського, національного державного керівництва. Зволікати вже нікуди. Треба рятувати націю і державу.

Сьогодні з усією гостротою постає нагальна необхідність гуртування нації в єдиний дійсно народний фронт самопорятунку. Проте деякі нині діючі політичні партії і громадські організації на постали перед нами виклики не лише не реагують, а свідомо відводять від них увагу суспільства, оскільки у більшости з цих формувань головна мета – не процвітання нації і держави, а збагачення їхніх фундаторів-капіталістів. І не випадково ці сили декларують кволі, розмиті і неконкретні програми. Через те і не знаходять вони належної підтримки у громадян України.

Тому хочу запропонувати політичним активістам-патріотам, котрі шукають засобу для згуртування суспільства, в своїх програмах і дорожніх картах визначити привабливі для громадян наступні соціально-політичні орієнтири.

1. Створення національного парламенту з представників народу пропорційно від кожного регіону, висунутих та обраних місцевими жителями, для чого докорінно змінити законодавство про обрання, підзвітність та відкликання народних депутатів.

2. Повернення у народну власність награбованих коштів, майна і землі.

3. Відновлення ядерного бойового арсеналу України, зміцнення соціального захисту, боєготовности та боєздатности українського війська, як гаранта національної безпеки і цілісности держави, оснащення його сучасними технікою та озброєнням.

4. Скоротити кількість чиновників на всіх рівнях управління, ввівши табель про їхні ранги та персональну відповідальність кожного за конкретну ділянку роботи, а звідси і розмір зарплатні.

5. Розробити програму відродження українського села, в якій передбачити випуск сільськогосподарської техніки та знаряддя спеціально для фермерів і постачання їх у кредит не тільки за гроші, а й за сільськогосподарську продукцію, яку уряд буде закуповувати для державного резерву. Спрямувати додаткові фінансування для підняття на новий рівень сільської соціальної інфраструктури, введення прямих дотацій виробникам сільгосппродукції.

6. Вдосконалення організації освіти, охорони здоров'я та соціальних гарантій кожного громадянина.

7. Реорганізація правоохоронної та судової систем, спрямування їх діяльности на захист прав і свобод громадян України. Для цього прийняти закон про строкове обрання місцевою громадою всіх суддів, керівників прокуратури та міліції.

8. Повна люстрація всіх державних службовців на предмет виявлення їхньої причетности до комерційних структур, злочинних угруповань та геноциду української людности.

Це лише найбільш актуальні та пріоритетні напрямки, за якими ми повинні оперативно розгорнути рішучий наступ на визволення України від окупаційної адміністрації, з нашпигованої прихованими агентами іноземних держав, бандитами і космополітами та негайно припинити безладдя і деструктивну діяльність антиукраїнських сил.

Сьогодні, як ніколи, кожен щирий українець повинен чітко усвідомити одне: допоки ми самі не звільнимо свою Вітчизну від вериг рядянщини, в які її закували і досі в них тримають комуно-ліберали і національні прислужники, ми не станемо повноцінною нацією, а Україна Європейською державою.

І тут не допоможе косметичне корегування Конституції під примхи чергової провладної команди від капіталістів. Потрібна докорінна зміна системи державного устрою до ступеня, коли повновладним господарем і головним джерелом влади реально стане український народ.

Єднаймося – і ми разом переможемо!

Крим

 МЕТАМОРФОЗИ ЧАСУ

ГОТУЙМОСЯ ДО ВИПРОБУВАНЬ

Нас – п'ятдесят мільйонів.

Пам'ятаєте цей пропагандистський слоган?

Він поширювався у вітчизняних засобах масової інформації наприкінці дев'яностих років минулого століття.

Так, був час, коли Україна нараховувала п'ятдесят мільйонів своїх громадян.

Більше того, згідно зі статистикою, на початку 90-х нас було понад 52 мільйони. Причому кілька років навіть тривало демографічне зростання.

Однак потім у нашому національному організмі щось зламалося, і відтак щороку статистика невблаганно фіксує зменшення кількости українських громадян.

Михайло СИДОРЖЕВСЬКИЙ, "Нація і держава"

Позначку п'ятдесят мільйонів у бік зниження ми перейшли у 1998 році, і відтоді щороку українців в середньому стає на півмільйона менше. І це незважаючи на позитивну зовнішню міграцію.

За даними Держкомстату України, лише з 1 квітня до 1 травня нинішнього року чисельність населення країни знизилася більш ніж на 24 тисячі осіб і склала трохи більше 46 мільйонів.

Однак це ще не все.

Демографічні прогнози Всесвітнього банку свідчать, що до 2025 року населення України скоротиться на одну п'яту частину, тобто становитиме менше 40 мільйонів.

І хоча демографічна криза характерна також і для інших країн Європи, однак подібних темпів зниження кількости населення не має, здається, жодна з європейських держав. Навіть у Росії, де на тисячі безкрайніх кілометрів поза Уралом – ні душі – за прогнозами фахівців, скорочення населення становитиме на 2025 рік лише 10%.

Чому так? Що чекає Україну і українців у цьому жорстокому, прагматичному світі, в якому драматична боротьба за виживання для націй і держав, враховуючи енергетичну та продовольчу кризи, що невідпорно насуваються, становитиме головну проблему?

І чому українські владці так безпечно і самовпевнено продовжують нехтувати загрозою? Невже сподіваються, що якось минеться?

Складається враження, що поки наші політичні пігмеї, розігруючи дешевий і огидний водевіль під назвою "боротьба за владу", чубляться за місце біля корита, український Титанік щодалі глибше занурюється у бурхливі глибини глобалізованого XXI століття.

Звісно, аж ніяк не хочеться бути песимістом і скиглити, просторікуючи небезпеки і виклики.

Однак переконаний, що демографічна криза – то є зовнішня, видима ознака надзвичайно серйозної хвороби, на яку слабує наш національний організм. Хвороби, яка підточує його зсередини. Не знаю назви цієї болячки, і не здатен поставити діагноз, проте думаю, що наш комплекс національної меншовартости, наша роздвоєність між Сходом і Заходом, наша багатовікова бездержавність звисають дамоклевим мечем над суспільством, не даючи можливости підняти голову і звестися на рівні ноги.

Хтось, можливо, скаже, що не варто вже так згущувати фарби. І що якось воно буде – на зміну українцям прийдуть і заселять наші землі мігранти з глибин Азії, та й влада, нарешті, вгомониться, і почне дбати за народ (який залишиться).

Скажу на те франковими словами: ти, брате, любиш Русь, як хліб і кусень сала, я ж гавкаю раз в раз, щоби вона не спала.

Хтось мусить про це говорити. І чим більше нас буде – тим більше надії на одужання. Тим більше постане зрячих і мислячих, і спроможних до чину, а не лише заханних мешканців штанів.

Бо світ, у якому ми живемо, стає все жорстокішим. Бо гуртом мусимо готуватися до випробувань, які нас очікують – щоб зустрічати їх не роз'єднаними і розсвареними, а відтак слабкими і немічними, а – сильною, потужною державою і сконсолідованою нацією.

БОГ І УКРАЇНА

НАЦІОНАЛІСТИ МОЛИЛИСЯ ЗА УКРАЇНУ

Майже 300 кілометрів пішки подолали прочани, щоб перед ликом Матері Божої Зарваницької помолитися за Україну

Оксана ПЕТРІВСЬКА, учасниця Прощі, член Проводу Старосамбірської РО КУН

З 29 червня до 6 липня тривала піша проща до Чудотворної ікони Божої Матері Зарваницької, організована Проводом Старосамбірської районної організації Конгресу Українських Націоналістів (Львівська область). Прочани йшли під гаслом "Націоналісти моляться за Україну" і присвятили свою хресну ходу 100-річчю з дня народження Провідника нації Степана Бандери.

Подібна акція відбувалася вперше. Мета її – донести до української громади ідеї українського націоналізму, привернути увагу людей до найважливіших проблем сьогодення, нагадати усім, що немає для нас усіх нічого вищого, ніж служіння Господу й Україні.

Дату початку молитовного походу до Зарваниці вибрано не випадково – 29 червня минуло 67 років з часу трагічних подій в урочищі "Саліна" біля Добромиля на Старосамбірщині. Тут наприкінці червня 1941 року енкаведисти, тікаючи від німців, вчинили криваву масакру: розстріляли понад три тисячі (за деякими свідченнями, понад чотири тисячі) українців-політв'язнів навколишніх тюрем, дітей із сиротинця, мирних жителів довколишніх сіл – випадкових свідків цього побоїща та самих виконавців смертельного вироку.

Тому саме від Саліни розпочався відлік хресної ходи прочан, кожен крок якої – аж до Зарваниці – пожерва і молитва Господу, щоб ніколи більше не зазнала наша Україна страхіть війни, голодоморів і репресій, щоб майбутні покоління достойно й щасливо жили в національній, соборній, вільній державі.

У неділю, 29 червня, прочани відбули Службу Божу в Добромильській церкві і після благословення настоятеля вирушили в нелегку подорож. У перший же день нам довелося подолати понад сорок кілометрів, аби добратися до Самбіра. Там разом із місцевими однопартійцями відслужили панахиду на могилі Борців за волю України. Далі шлях пролягав до Дрогобича, Стрия, Жидачева, Ходорова – щодня по 35–45 кілометрів. Несучи як символ нескореної боротьби за незалежну соборну Україну червоно-чорні прапори, проваджені синьо-жовтим національним стягом, ми повсюди на шляху прощі вклонялися могилам незламних українських патріотів. У Дрогобичі взяли участь у відзначенні 67-ї річниці відновлення української державності, де нас щиро привітав керівник місцевої організації КУН Тарас Гентош, в Стрию наступного дня – у велелюдному мітингу в центрі міста, де з пристрасною промовою виступив і провідник нашої районної організації Володимир Васюта та керівники Стрийської районної організації Микола Магас, міської – Ростислав Гоць. У Жидачеві ми поклонилися Чудотворній Іконі Жидачівської Божої Матері, зустрілися із сивочолими ветеранами визвольних змагань – членами місцевого Братства ОУН-УПА, в Княгиничах Рогатинського району Івано-Франківської области відвідали музей Романа Шухевича. Важливим у нашій хресній ході за Україну було те, що кожен день ми звіряли свої кроки з Господом: щоранку в наметовому містечку в місці нашого нічного спочинку священики відправляли Службу Божу (до речі, дякував завжди на цих відправах ініціатор, провідник прощі Андрій Бербих, а високим співом зачаровували учасниці прощі – наші милосердні подруги Оксана Жук і Марія Мальчевська, які за сумісництвом були ще й кухарками). Напевно, не зуміли б ми дійти до мети, коли б не турбувалися про нас комендант наметового містечка, керівник Варти районної організації КУН Ігор Піхо, лікар-однопартієць Іван Ільків, водії Роман Мороз і Андрій Прокопець. Їхня жертовна праця в організації цієї прощі дорівнює тим випробуванням, які відчули на собі учасники пішого походу.

Нас зустрічали по-різному, але майже завжди з добром та цікавістю. У Брониці Дрогобицького району місцевий священик і громада організували нам дуже гарний обід, у Княгиничах на Рогатинщині – частували цукерками. А в Бережанах – привітали нас голова Проводу Тернопільської обласної організації Конгресу Українських Націоналістів Володимир Чибрас та голова районної ради Роман Висоцький, який також очолює місцеву організацію Конгресу. До речі, Володимир Чибрас зранку прибув на місце нашого відпочинку – гору Лисоню і вже звідти після Служби Божої ішов з нами до Зарваниці.

Звичайно, пройти майже триста кілометрів нелегко – це ми відчули власними ногами.

Спека, розплавлений асфальт, злива, мозолі аж до крові. Але кожен учасник вибрав собі сам таку жертву, аби в святому відпустовому місці скинути тягар гріхів у тайні сповіді, прийняти святе причастя, окропитися свяченою водою.

Зарваниця вразила нас величчю храмів і спокоєм, добротою і уважністю людей. І хоч позаду було майже п'ятдесят кілометрів пішого ходу, ми взяли участь у вечірній Літургії, панахиді за борцями за волю України, хресній ході і освяченні води.

Ми склали молитву за нашу рідну Україну до Матері Божої, доторкнулися вустами до її Чудотворної ікони.

Приємно було зустріти в Зарваниці націоналістів з Тернопільської, Івано-Франківської та Хмельницької областей, голову секретаріату Конгресу Українських Націоналістів Степана Брацюня, інших побратимів, які відгукнулися на наш заклик помолитися за Україну в святому відпустовому місці. Приїхали сюди й однопартійні на чолі з нашим районним провідником Володимиром Васютою, щоб зранку усім разом молитися за Україну, наших дітей і майбутнє. Великим подарунком для нас стала копія Чудотворної Ікони Зарваницької Божої Матері, яку провіднику нашої хресної ходи, заступник голови Проводу нашої організації Богдану Козаку вручили під час Богослужіння в неділю.

На проповідях священики іноді називали учасників нашої прощі героями. Але, як сказав один із учасників походу, ми пожертвували своїм часом, роботою, грішми, здоров'ям не ради публічної слави, а щоб випросити в Бога ласки для своєї держави і мудрости для її керівництва.

ТЕАТР АБСУРДУ

"НАТО НЕТ НА УКРАЇНІ"?

Московські попи взяли Господа в адвокати

Нехай шановний читач не стривожиться думкою, що в наш заголовок вкралася помилка. Саме це "нет", цей зухвало-нахабно-дурнуватий опус котрогось "грамотея" із їхніх православних рядів, або ж тих, хто їх, "шибко грамотних", фінансово годує, "вознісся у всій своїй філологічній красі на одному із плакатів.

"Нет" – як плювок у супроводі їхнього московського кадила в душу всім нам, хто ще вважає себе українцем на своїй землі. Хай навіть і з російськомовним мером рідної столиці, хай навіть із шматком Росії – Лаври – на Дніпрі у нас під боком…

Омелян ХАЛУС

Це "НАТО нет на Україні" репетувало громогласно в столиці, біля стін Адміністрації Президента саме в той день і в той час, коли неподалік, на вулиці Л. Толстого, 15, справжні патріоти-волелюбці – члени Київської міської організації ОУН біля меморіальної дошки на фасаді дому вшановували, з нагоди річниці мученицької смерти, свого відважного поводиря, поета, Лицаря геройського чину Олега Кандибу (Ольжича). Пікетували, мабуть, надихані на таке недільною святочною літургією у київських храмах. Невідомо, чи споглядав теє дійство пан Президент із висоти свого кабінету. Якщо й бачив, то нічого, окрім гіркої посмішки, воно не могло у нього викликати.

На побачення з главою держави, а точніше – з кордоном бравих хлопців у міліцейських кашкетах – прийшли побожні люди – вірні УПЦ Московського, патріархату. І той плакат-опус – певно ж, один із цілої плеяди йому подібних, написаний державною мовою. Інші ж лозунги у них над головами промовляли до свого, українського Президента, своєї, Української держави, російською – чужою мовою.

Православні не просто стояли перед вишикуваними в кордон міліціонерами, а співали релігійних пісень, молилися. Над ними здіймалися в повітрі ікони, хрести, розп'яття… Начебто все по-божому. Але ж… Виходило на те, що це дійство-пікетування благословляє сам… Господь? Що це сам Ісус Христос з ікони чи навіть вмираючи на хресті, у своїх нелюдських муках кричить чи, може, стогне до Президента цієї країни: "НАТО" нет на Україні!". Але ж у часи Христові НАТО не було. А оце наше "православ'є" бере, бач, самого Господа собі в адвокати. Вражаючий цинізм, лжедуховність, попрання всіх Божих вічних заповідей і навчань. Але того бажає їхня, православних з Лаври, Москва. І кожен із них радий старатися.

Тішить одне: серед них зовсім немає молодих облич. Старенькі бабці, жінки від миски й баняка, один, два, три чоловіки у "допотопних" штанах, зарослі, неохайні…

Президент до них не вийшов. Ну, він же мудрий у нас чоловік. Але і з цього пікетування усе ж вийшла одна користь: духовні співи, молитви, що лунали в повітрі, кружляли над Банковою та й не минали міліцейських вух. І це вже добре. Значить, Боже слово марно таки не пропаде.

АКТ 30 ЧЕРВНЯ 1941 р. –

КРОК ДО НЕЗАЛЕЖНОСТИ

Окрім того, в Білогорщі покладено квіти до пам'ятника Шухевичу, стартував автопробіг чотирьох партій – КУН, НРУ, УНП, НСНУ. А на площі Ринок учасників урочистого заходу зустрічав піснями гурт "Земляки".

Урочисте віче, перемежоване натхненними виступами юних бандуристок з Новояворівська О. Півень, С. Бурчак, вже достатньо відомої співачки С. Федини і бардів О. Тучковського і О. Шевченка, минуло на одному диханні. Помічні виступи сприймалися патріотичною громадськістю дружелюбно і поважно. Перед присутніми виступили від керівництва КУН – С. Брацюнь і М. Пшевлоцький, від НРУ – Я. Пітко, УНП – Я. Тимчак. Далі до слова запрошувалися представники громадськости – Ю. Шухевич, І. Калинець, О. Гуменюк, Ю. Антонюк, П. Франко, Ю. Зірченко і гість з Тернополя В. Чибрас.

Того дня площа Ринок була забарвлена прапорами не лише КУН, а й інших національно-патріотичних партій. УНП, НРУ і НСНУ підтримали своєю присутністю настрої єднання, які превалювали на вічі.

Бо в єдності – сила!

Закінчення. Початок на 1-й стор.

Нинішня складна політична ситуація пояснюється тим, що люди не готові керувати ні своїм селом, ні своїм містом, ні своєю областю, ні своєю країною. Як їх не допускали до цих процесів «за совітів», так не допускають і при «незалежниках». Люди не знають ідеології загального добра. Ось чому вони є пішаками у чужій грі. Людей треба навчити такого стану національної свідомости, щоб горе кожної людини стало горем усього народу, щоб багатство країни розподілялося всім порівну (з відповідним корегуванням).

Багаті люди повинні мати таку свідомість, щоб думати про країну як про свою родину, щоб не добивали свою країну, не вивозили з неї багатства, а інвестували кошти в економіку, спонсорували соціальну сферу, щоб для багатих людей були братами і сестрами всі оті прості люди – «маленькі українці».

Іван БЕЛЕБЕХА

ОСМИСЛЕННЯ ДІЙСНОСТИ

УКРАЇНСЬКА НАЦІОНАЛЬНА ІДЕЯ

ЯК ДУХОВНИЙ ТВОРЕЦЬ УКРАЇНСЬКОГО СВІТУ

фото Олекси ВАЩЕНКА

Щоб змінити ситуацію, в останні роки все частіше і наполегливіше багато хто звертається до проблеми Української Національної Ідеї (УНІ).

Не будемо втрачати часу на дискусії. Спитаймо себе: нині, в незалежній Україні, Національна Ідея тихо вмирає чи тихо відроджується, щоб повноцінно функціонувати в суспільстві? Вона пробивається на світ Божий після століть замовчування, потоптування, оббріхування. Вона благословенна Богом і є безсмертною, як і сама Україна.

УНІ зародилася на світі разом з першими українськими словами, і вже ніколи не вмирала. Вона живе, пульсує, але потребує постійної енергетичної підтримки з боку народу, нації, держави.

Викладу своє бачення цієї проблеми. УНІ є воістину великою проблемою: за скільки сотень років до неї не можна було «доторкатися», бо вона будила «приспаний» народ. Тепер можна, бо Україна – незалежна держава. У ситуації свободи слова УНІ «витає» в повітрі, «ходить» поміж нас, подразнює нашу уяву своєю таємничістю, а «в руки не дається». Поки що.

Українська Національна Ідея – це глобальна ідеологія українства. Є політична ідеологія, окремо існують інші види прикладних ідеологій (економічна, дипломатична, мистецька...). А УНІ – синтезована, інтегрована, об'єднувальна ідеологія, яка постає на захист честі та гідности Нації, породжує патріотизм, продукує національну свідомість. Ідеологія українського буття має простий і праведний зміст: титульна нація України має бути державною, правлячою нацією, гегемоном суспільства. Українська Національна Ідея починається з української національної ідеології.

УНІ – це національно-патріотична ідеологія як система виховання людей країни в дусі патріотизму, любови до держави, в прагненні побудови кращого майбутнього для наступних поколінь. Патріотизм – це живильна сила духу, яка мобілізує як окрему людину, так і все суспільство на творчі зусилля в ім'я держави, безсмертя нації.

Без патріотичної ідеології не можна виховати патріота України. Український незалежницький патріотизм ґрунтується на рідній мові, культурі, мистецтві, освіті. Без української мови, без українського патріотизму освіта формує безбатченків, манкуртів, колаборантів, ідейних яничарів. А патріоти при цій системі виникають лише як алогічний парадокс. Громадяни без почуття українського патріотизму з легкою душею покидають Україну, свою землю, рідних і близьких людей, шукаючи чогось кращого, – замість того, щоб це «краще» будувати в Україні. Такі люди не ображаються, коли їх називають хохлами, вони і самі себе так іменують.

Ідеологія покликана навести порядок у людських головах і душах. Ідеологія – найважливіша складова Української Національної Ідеї. На ідеологію покладається найважливіша функція УНІ – об'єднувати суспільство, громадян в один живий і творчий організм, який називається нацією.

Українська Національна Ідея є ідейним і водночас прикладним інструментом Самоорганізації Української Нації. Ключовими словами Української Національної Самоорганізації є заклик: «Україна – понад усе!»

Стрижнем Української Національної Ідеї є доктрина безсмертности України. Першим похідним елементом цієї доктрини є категорія сучасного звучання: «Україна має бути українською».

Оскільки до великого тіла української нації додалися «друзки» інших національностей, то УНІ торкається тих з них, які сприйняли Україну і українську націю як своє рідне середовище. І в той же час УНІ не є надбанням тих мешканців України, для яких і Україна, і українська нація є чужими категоріями. В Україні є частина етнічних українців, світогляд яких зіпсований чужими ідеологіями, які не визнають права України і українців на суверенне національне життя. Цю частину населення треба повернути в своє природне, українське лоно, зняти з них шкідливу заангажованість, очистити націю від скверни. Потрібно здійснити практичні заходи до спонукання заблудлих російськомовних і російськоідейних українців ідентифікувати себе з національним українством. Потрібно повернути в українське лоно всіх українців, які в попередні часи відмовилися від свого українського коріння. Має вестися копітка роз'яснювальна робота про честь і гідність українства, про те, що вони завдають болісних ударів Матері-Україні відмовою від неї. Не забуваймо, що ці люди генетично належать до українського етносу і їх треба врятувати. Це святий обов'язок нації.

Не можна забувати, що УНІ – це джерело духовности (релігійної та світської), чистоти особи та спільноти. Це мирна категорія, але не нейтральна. Вона відкидає споживацьку ідеологію, яку іноді називають «споживацькою цивілізацією». Навряд чи правомірно цей процес «відкату» кваліфікувати таким позитивним поняттям, як цивілізація. Інфекційна пошесть споживацтва – це початок кінця духовности людини на Землі. Людина добровільно перетворюється в істоту, яка ставить за мету жити, щоб їсти, пити, задовольняти інші фізіологічні потреби. Це фетишизація гедонізму, втрата святости прагнень до творчої праці, потоптання співчуття, доброти, благодаріння.

УНІ – це правда, хоч якою б вона була: гіркою чи солодкою. Правда має бути чистою і святою. І тільки тоді вона врятує нас.

З якою ж правдою нинішня суверенна Україна йде у світ? Поки що з малою правдою. Соромиться наша влада сказати все, що з нами робили наші окупанти і що продовжують робити уже тепер. Чому така сором'язливість? Бо колоніальний дух ще не зовсім покинув наші душі. Ми не сказали світові та й собі також:

1. Про людські втрати за період 1654–1991 роки з вини Росії.

2. Про матеріальні втрати України за цей же період і з тієї ж причини.

3. Про духовну руйнацію українства засобами російського великодержавного шовінізму та російського комунізму.

4. Про геноцид української нації не лише Голодомором, а й насильницьким позбавленням значної частини українства материнської (української) мови.

5. Про руйнацію природи і навколишнього середовища.

6. Про загрози, які йдуть від Росії в період 1991–2007 рр.

7. Про злочини інших окупантів.

УНІ має спонукати українське патріотичне суспільство визнати і заявити на весь світ, що Росія була до 1991 р. іноземним окупантом України. А нині робить усе можливе, аби повернути Україну у колишній стан своєї колонії.

УНІ дає поштовх до суду окупантів: росіян і німців; поставити питання про відшкодування ними завданих втрат Україні під час їхньої окупації.

Національна ідея вимагає постановки цих питань перед собою і перед світом. Якщо ми про це мовчимо, то світ вважає, що у нас немає ні до кого претензій з цих питань. Тобто, ми свідомо чи несвідомо покриваємо злочини, вчинені супроти нас іншими країнами.

Що таке національна держава в системі Української Національної Ідеї? Це, перш за все, національно-етнічна справедливість у даній країні, державі. У структурах влад (державної і представницької) має бути суворо дотримана пропорційність до питомої ваги етносів у суспільстві. У нашому прикладі 78% українців мають перебрати представництво у всіх владних органах; приватизація мала б бути здійснена за цим же принципом (78% власности мало б належати українцям, а 22% – представникам національних меншин); те саме стосується інших сфер державного і суспільного життя.

УНІ цілком логічно має містити в собі право Української держави позбавляти виборчого права тих, хто сповідує ворожу щодо незалежної України ідеологію і практику. Більше того, тут повинна діяти жорстка політика протекціонізму національних інтересів України. Це означає, що ідейно і практично ворожі партії, організації мають бути забороненими в Україні: комуністи, соціалісти та інші подібні партійні та громадські організації.

УНІ повинна мати таку притягальну силу, щоб українці з далеких і близьких світів з'їжджалися у рідний край, додому, в Україну на постійне проживання, щоб рятували не тільки свою Батьківщину, а й себе. Всі ми, українці вдома і в діаспорах, чітко розуміємо, що українська людність за кордоном втрачає свою національну ідентичність. Наприклад, у Росії ще зовсім недавно визнавалося, що там мешкає 20 млн українців. А вже в 2006 р. в усіх ЗМІ «прокотилася» цифра в 4 млн чол. Де ж поділися 16 млн українців? Згадаймо деякі моменти: Краснодарський та Ставропольський край – це переважно українська людність; Далекий Схід (Зелений клин) – українці; Тюменська область – 1 млн українців; північні широти – багато українців. У Москві – півмільйона українців. У Брянській, Курській, Білгородській, Воронізькій, Ростовській областях – багато українців. Отож, 16 млн українців перетворені на 16 млн росіян («русских»).

Те саме відбувається у США, Канаді, інших країнах поселення українців. Представники української нації (а їх десятки мільйонів) перетворилися в етнічний «матеріал» для оздоровлення (фізичного та інтелектуального) інших націй. Боляче про це говорити, але така реальність. Хто і коли збере цих дітей України до своєї рідної хати, до своєї природної Батьківщини? Тільки УНІ. Бо саме вона продукує відповідальність за долю України і особисту долю кожного з нас.

УНІ – це дух, який пробуджує любов до Рідного Краю, до рідної культури, до свого минулого; породжує прагнення зробити кращим сучасне і майбутнє життя.

Якби наша УНІ функціонувала в повному обсязі, то хіба міг вестися ідеологічний бій на тему: визнавати чи не визнавати ОУН-УПА захисниками України і борцями за її волю? Ці люди були б на перших місцях пошани і слави.

УНІ – основа для:

– очищення українського суспільства від ворожих сил, антиукраїнських організацій; проведення люстрації усіх, хто співпрацював з КПРС і КДБ; звільнення і відсторонення їх від керівної роботи;

– проведення реприватизації незаконно захоплених об'єктів народного господарства з наступним конкурсним продажем їх на справедливій основі;

– витіснення з української території Російської православної церкви;

– введення найжорстокіших заходів покарання за корупцію, хабарі, за моральне розкладання молоді, за наркоманію, проституцію, пияцтво, куріння;

– призупинення деградації українства, його денаціоналізації, вимирання нації. Це головна загроза для існування української нації, української державности;

– відродження села, здійснення прогресивної аграрної реформи;

– відродження інших базових галузей економіки, а також культури, освіти, науки, охорони здоров'я;

– агітації і пропаганди переваг національних форм життя.

УНІ – фундамент державности, культури, світогляду, духовної сутности нації, характеру народу. Щоб УНІ стала реальністю, треба, щоб вона своєю правдою увійшла у свідомість кожної української людини, стала часткою людського єства, як душа, як серце, з любов'ю до Батьківщини, з патріотичними почуттями.

УНІ покликана формувати кадри, здатні мислити широко, глибоко і глобально. Такі кадри – це еліта. Потрібні масштабні і амбітні люди.

Таким чином, УНІ становить собою систему формування нормальної людини, нормальної родини (сім'ї), нормального суспільства, нормальної країни, нормальної держави.

Чи знайдуться такі, хто з цим не погодиться, стануть активно паплюжити УНІ, звинувачувати її прихильників? Знайдуться, і їх буде чимало. Це будуть «критики», «поборники прав людини», які живуть за законами грабунку національних багатств України. Хай вони лютують, а українство має йти дорогою, осяяною світлом Національної Ідеї!

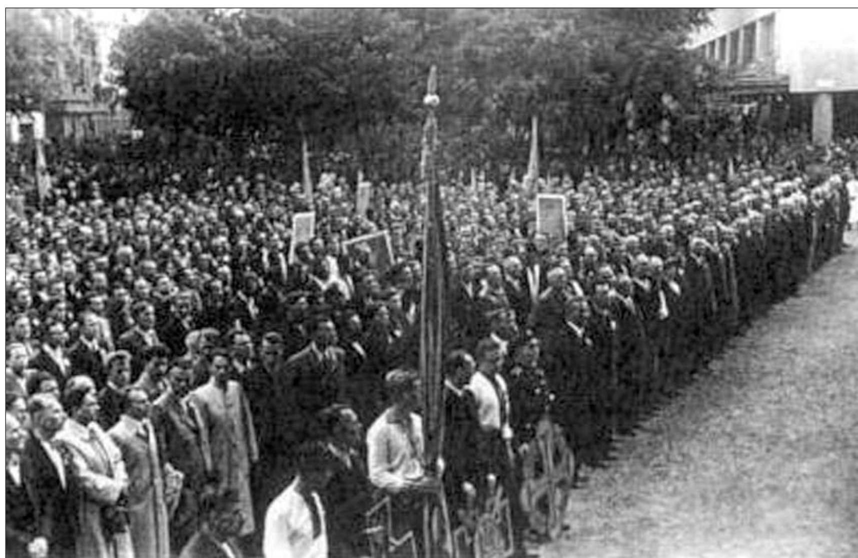
м. Харків

СТОРІНКИ ІСТОРІЇ

ПІД ЧУЖИМИ МУНДИРАМИ – УКРАЇНСЬКІ СЕРЦЯ,

або Легіонова суть дивізії "Галичина"

Інтерв'ю з головою станиці Галицького Братства кол. вояків 1-ї УД УНА в Івано-Франківську, кол. десятником дивізії "Галичина", а після бою під Бродами ще й вояком УПА і багатолітнім каторжанином совєтських ГУЛАГів, інженером, нині пенсіонером Володимиром МАЛКОШЕМ

Коли Ярослав Стецько 30 червня 1941 року проголосив у Львові відновлення незалежності України, то за декілька днів перед цим Литва теж проголосила державну незалежність, і Гітлер не визнав їх, як і українців. Тоді і в них теж були організовані національні дивізії, подібні до нашої "Галичини". Але про це наші історики чомусь мовчать. Чому тепер так важко утверджувати державну незалежність України? Тому що ми дуже довго були під окупацією Росії. У західних областях українці були національно свідоміші, бо Польща, хоч і була окупантом, але не забороняла українські рідні школи, діяла "Просвіта", був "Пласт", розвивались Греко -Католицька і Православна конфесії, тобто українці розвивали свою духовність, освіту і культуру. Натомість на Східній Україні, де штучним Голодомором 1933 року було знищено понад 10 мільйонів українських селян (чисельно це майже дві Західні України), головних носіїв християнської віри, духу, культури і ментальності української нації і замість них завезли мільйони інородців з Росії і Білорусі. Отже, на Сході України сталась національна катастрофа, найменший натяк національної свідомости нещадно знищувався фізично. І, в першу чергу, була знищена українська еліта: вчені, письменники, вчителі, лікарі... Решту населення комуністичний режим намагався з'яничарити, перетворити в послушну "біомасу", яку вигідно було кидати на підняття цілини, прокладання БАМу чи в Афганістан під кулі моджахедів.

Тепер в українців поволі підвищується національна свідомість, бо виросло нове покоління, яке розуміє, що нам треба йти до Європи, де створено Євросоюз, і разом з Америкою Європа створила оборонний Альянс – НАТО, який гарантує безпеку кожної країни, що входить до цього блоку. Україні теж потрібно якнайшвидше вступити до цього Альянсу колективної безпеки, щоб убезпечити себе від ймовірних нападів чи то з боку Росії, яка відкрито погрожує націлити на Україну свої ядерні ракети, чи з боку інших країн Сходу. У нас, українців, тільки один шлях – до Європи.

– Чи не може статися так, що, шантажуючи Європу перекриттям газового і нафтового "краників", Росія змусить західні країни "дивитися крізь пальці" на нову колонізацію України, як у 1933 році дивився "крізь пальці" весь світ на штучний Голодомор в Україні?

– Цілком вірогідно. Адже саме після погроз Росії зменшити поставки газу до України на саміті НАТО в Брюсселі перестали розглядати Україну і Грузію як потенційних кандидатів на членство в Альянсі, принаймні на найближчу перспективу. Щоправда, підстави до такої позиції країн-учасниць НАТО надала і сама Україна, бо в Україні немає єдности і стабільности, бо у нас половина населення тягне до Росії, а половина хоче мати незалежну Україну. Зважмо ще й на той факт, що майже весь теле- і медіа простір в Україні знаходиться в руках російських або проросійських ділків, які віддають перевагу всьому російському, тобто український інформаційний простір працює проти України, а український глядач в Україні почувається приниженим і обмеженим у розвитку національного світогляду чи бодай рідної мови, історії, культури. Приміром, український серіал історичної тематики "Невідома Україна" демонструється пізно вночі, коли всі сплять, і тому "Невідома Україна" і надалі залишається невідомою для українців, особливо для молоді, яку насильно "фарширують" російськими серіалами типу "Кадети", "Солдати" тощо, створюючи у молоді переконаність, що ми – колонія, а не незалежна держава, бо ознаки національної незалежности і навіть національної культури придушуються, заглушуються штучно. Ми, українці, повинні боротися, протестувати проти проявів антиукраїнської пропаганди в Україні. Дуже позитивно на пробудження національної свідомости українців вплинуло рішення українського уряду виплатити по 1000 гривень компенсацій тим вкладникам "Ощадбанку", яких пограбувала Росія. Люди прозріли до тої міри, що вже чути голоси, аби Росія повернула решту вкладів українським вкладникам. Навіть на Східній Україні люди стали помалу прозрівати, і в насильно зросійщених теренах України почали з'являтися українські патріоти. Лунають голоси і за те, щоб Росія, за прикладом Німеччини, виплатила компенсації колишнім каторжанам з України, які ціною мільйонів замучених, ціною свого здоров'я і знищеного майбутнього, своєю рабською працею піднімали в Сибірах промислові гіганти, гідроелектростанції, видобували вугілля, руду, тисячі тонн золота. Українці не забули, що Росія і досі не повернула належну Україні після розпаду СРСР шістнадцятивідсоткову частку союзного майна, зокрема золотоалмазних запасів, флоту, зарубіжних будівель і т. д. Українці не забули, що перші газопроводи в СРСР були прокладені з України до Росії, зокрема до Москви і Ленінграда, куди безплатно були викачані майже всі стратегічні запаси українського газу і нафти, а тепер Росія встановлює для України грабіжницькі ціни на туркменський газ, який перепродує нам у декілька разів дорожче, ніж закуповує у туркменів. Це так Росія, згідно з укладеним Міжнародним договором, "гарантує" Україні державну і економічну безпеку взамін відмови від ядерної зброї? Тому з кожним роком, з кожним місяцем збільшується кількість тих людей, які за вільну від московської колонізації Україну.

– Які побажання хочете висловити українській молоді і владі?

– Ми, дивізійники, виступаємо за примирення всіх учасників бойових дій у Другій світовій війні. Адже примирились такі відвічні вороги, як французи і німці. То чому ми, українці, не можемо примиритися у своїй Українській державі? Ми також за однакові права для усіх учасників бойових дій, незалежно від того, на якому боці вони боролися за Україну. Однак ветерани червоної армії виступають проти такого примирення. Добре, що хоч та частина ветеранів, яку очолює відомий український вчений, академік Ігор Юхновський, виступає за примирення. Ми, колишні вояки, повинні бути згуртовані, бо лише спільними силами можна добитися справедливости від держави, особливо тепер, коли прийшла для нас незабезпечена старість, коли нас обсідають хвороби і бідність, коли з кожним роком нас стає все менше і менше...

Такі позиції і вимоги відстоюють також інші наші обласні Братства, зокрема Львівське Братство УПА, яке очолює колишній дивізійник, а після Бродів ще й вояк УПА Олесь Гуменюк, а також Братство ОУН – УПА Київщини, де головує теж наш побратим-дивізійник, а після бою під Бродами ще й упівець, близький соратник Головнокомандувача УПА Василя Кука і Слави Стецько, син офіцера УГА Орест Васкул.

Щодо молоді, то вона тепер має свободу і може пізнавати, як живуть на Заході і як живуть у Росії, куди нас вперто тягнуть проросійські прокомуністичноолігархічні політики. Я думаю, що передусім молодь повинна боронити свою незалежну державу, бо, як сказав Тарас Шевченко, "У своїй хаті – своя правда". Ми повинні бути у спілці тільки з тими народами, які не хочуть загарбати Україну і не прагнуть поміняти нашу мову на якусь іншу. Без рідної мови нація перестає бути нацією, народом. Ми повинні жити в Європі. А щоб бути стійкими і переконаними у своєму виборі, молодь повинна досконало вивчати історію України, розвивати і зміцнювати нашу національну ідею, яка каже, що українці повинні мати свою Самостійну Соборну Українську Державу. Але держава без власної землі і національних багатств – це не держава.

На жаль, українську землю і українські природні багатства дико розграбовують-розкуповують олігархи, переважно з Росії. Втрата землі і мови – це втрата себе, своєї національної ідентичности. Маємо всі разом підтримувати державну незалежність України так само завзято, як ми це зробили під час помаранчевої революції. За всяку ціну – незалежність України, бо інакше ми станемо рабами інших народів, інших держав. Український народ є дуже здібний, але через багатовікову бездержавність його найкращі і найздібніші сини змушені були працювати на зміцнення чужих і навіть ворожих нам держав. Тепер, як сказав Іван Франко, "Нам пора для України жить!"

Ми заслуговуємо того рівня життя, якого досягли наші сусіди – чехи, поляки, прибалти. В єдності сила народу!

– Дякую Вам, пане Володимире, за інтерв'ю. Щастя, здоров'я Вам, Вашій дружині і Вашим побратимам на многая літа! Слава Україні! Героям слава!

Записав Микола СИМЧИЧ,
м. Івано-Франківськ

Закінчення. Початок у попередньому числі.

ТАЄМНИЦЯ РОМАНА ШУХЕВИЧА

Потрібен час, аби збагнути, полюбити українську душу так, щоб наша любов у мистецькому вираженні була б правдивою і зворушливою. Йдеться про час як момент істини. Реального ж часу, а це два місяці з часу оголошення конкурсу, для його учасників виявилось замало, і тому у березні, коли відбулась презентація трьох представлених проектів, жоден не став переможцем. Конкурс було продовжено до 24 квітня.

Одразу ж по закінченню великодніх канікулів в обласному художньому музеї, де були виставлені проекти меморіалу Р. Шухевича, знову засідало конкурсне журі і робоча група на чолі з Іваном Гавчуком та Миколою Вавринчиком. Запропоновані три роботи (дві – доопрацьовані і одна нова), на жаль, засвідчили, що таємниця Романа Шухевича, оця родзинка одухотворення, яка хвилює, окрилює душу, залишилася нерозгаданою. Проекти так і залишились проектами, жоден з них не переміг, а митцям запропоновано продовжити час – до липня цього року – для пошуку як нових ідей, так і нових мистецьких їх втілень.

З цього приводу заслужений художник України Михайло Андрійчук сказав:

– Проекти, на жаль, не вразили. Хоч є в них архітектурні рішення, мистецька естетика, однак немає головного: мистецької душі. Забагато нагромаджень, які невмотивовані. Шухевич в нашій історії – це символ національного духу, але це не відчувається у скульптурних композиціях. Можна говорити про кризу ідей, властиву для зламу епох.

Заслужений художник України Микола Мазур:

– Потрібне глибоке розуміння ситуації. Хто такі ми, українці? Хто такий Шухевич? Його тіло майже півстоліття оберігала стихія – вода, яка символізує вічну течію життя. Це – по-перше. По-друге, меморіали, скульптури робляться для людей, які приходимуть на святе місце і через 50, і через 100 років. Ми повинні відмовитися від колосальних, помпезних меморіалів, які були актуальними вчора, коли ми жили в імперії. Нині ми будуємо Україну, яка має власне обличчя, власну душу, власну любов. Ось коли ця любов "заговорить", тоді й можна вести мову про національне мистецтво, яке відбулося.

Таємниця української любови Романа Шухевича розкрита не до кінця, поки що є недоступною. І не варто поспішати звітувати перед громадою помпезним, зате "німим" меморіалом. Необхідно здійснити проект, своїм патріотичним задумом спрямований у майбутнє, щоб ми, наша любов, наша місія гідно постали перед очима наших правнуків.

Тетяна СЛОБОДЯНЮК,
м. Хмельницький.

Закінчення. Початок на 1-й стор.

К. ЗАХАРЧЕНКО,
професор

ВИКЛИКИ СЬОГОДЕННЯ

ВОЗВЕЛИЧИМО РІДНЕ СЛОВО!

Світлина Святослава МІЗЕРНЮКА

Режим царської та комуністичної окупації з його забороною друку українською мовою, арештами, тюрмами, засланнями, розстрілами за рідну мову залякав українців настільки, що вони відреклися батьківської мови і розмовляють російською на роботі, в громадських місцях і навіть у сім'ї. Молодь втратила любов до рідної мови і соромиться розмовляти нею! Тож потурбуймося про возвеличення українського слова, про національне виховання молоді. Пам'ятаймо, що ми, українці, заселяємо нашу землю з прадавніх часів і одержали у спадок неоціненний скарб – рідну мову, яку повинні зберегти для нащадків. Рідна мова не тільки засіб спілкування, але й зброя, яка захищає наше існування, нашу державу. Бо ж і тепер в Україні триває інтенсивне зросійщення молоді. Особливо помітний процес зросійщення у столиці, у так званих "українських школах", де багато учнів спілкуються російською. Учителі поза уроками і навіть на уроках, педрадах, розмовляють чужою мовою, і цим зневажають державну, весь український народ, дають поганий приклад своїм учням, сіють принизливе почуття меншовартості. Українськомовні учні під впливом російського оточення переходять на російську. Російськомовні учні безкарно насміхаються і знущаються з українськомовних дітей. Наприклад, на запитання "Как по-украински лук?" учень відповідає – "цибуля " і стає жертвою цинічних насмішок, дістає прізвисько – цибуля. Українськомовних дітей прозивають "колхозниками, бандеровцами" і т. д. Учні-росіяни ведуть себе нахабно, подібно до своїх батьків-зайд, які були у нас окупантами, гнобителями, експлуататорами, а тепер стали мільйонерами і продовжують обкрадати українців.

Кого виховують і випускають такі школи? Звісно, манкуртів, ворогів нашої держави!!! Це на їхню освіту Україна витрачає колосальні кошти, тож пора припинити ТАКУ недопустиму політику самознищення!

Які ж причини нашої мовної катастрофи?

По-перше, у багатьох дитячих садочках до теперішнього часу більшість вихователів розмовляють чужою мовою! Україномовні діти отримують психічну травму, в їхніх серцях закладається гнітюче почуття меншовартості рідної мови. Звісно, так не повинно бути. У садочках повинна вживатися тільки державна, українська мова! Вихователі у дитячих садочках є на державній роботі, тому зобов'язані спілкуватися з діточками державною мовою!

Оскільки у середніх школах столиці теж панує російська мова, необхідно заново організувати державні безплатні, справді українські школи, де б навчалися діти з небагатих українськомовних сімей. Дітей російськомовних, батьки яких не навчили їх української, в такі українські школи не приймати, хай вони навчаються в російських приватних платних школах. Учителями в українські школи підбирати тільки патріотів української мови, історії, культури.

Цікаво, що в Києві в кожному районі на базі дитячих садочків є безплатні єврейські школи з поліпшеними умовами навчання, з безплатним транспортом і харчуванням та іншими пільгами. Дітей неєвреїв у такі школи не приймають. Учителі в них – єврейські націоналісти, які виховують дітей євреїв в дусі єврейського шовінізму, зверхності над іншими.

Чому ж у нас, українців, немає таких шкіл? В Україні повинні бути україномовні школи, де б діти виховувались у національному дусі, без почуття меншовартості. Чому ми не беремо прикладу із чужинців? У Москві українських шкіл немає! В Ізраїлі українських шкіл немає! А що діється в Україні? Недостатньо назвати школу "українською". Необхідно стежити, щоб ця школа була українськомовною і проводила українське національне виховання!

Засоби масової інформації в Україні під впливом Росії залишаються російськими, що надзвичайно від'ємно впливає на молодь. Отож необхідно терміново створити українськомовну інформацію.

Російськомовні у нас і вищі навчальні заклади. З цим треба покінчити. На вступних екзаменах непохитною вимогою має стати добре володіння державною мовою! Читання лекцій, проведення практичних занять, семінарів, екзаменів необхідно проводити тільки українською мовою.

Академіки, ректори, директори, доценти та інші працівники науки й освіти, які дотепер не розмовляють українською (принципово не хочуть!) і блокують високооплачувані насаджені місця, повинні бути звільнені і замінені українськомовними спеціалістами, яких багато серед молоді.

Нам століттями нав'язувалася брехня, що "украинский язык – это наречие малоросов, он в жизни и науке не нужен, весь мир знает русский...". Цю вигадку російського шовінізму і мовного колоніалізму треба відкинути як нахабну брехню. Маємо виконати заповіт Тараса Шевченка – возвеличити українське слово як найцінніший скарб, поставити його на сторожі України, відродити українську свідомість і націю.

Очікуємо від державних керівників, зокрема міністра освіти, не мовчання, а негайних рішучих кроків у напрямку відродження української мови як ознаки національної гідності України.

Просимо Вас, вельмишановний пане міністре, не зволікати у боротьбі за рідну мову, а в кожному районі Києва якомога швидше створити українськомовні державні садочки і середні школи. Приймати до них дітей, які вільно володіють українською мовою, а в стінах навчальних закладів не дозволяти вживання мови 350-літнього окупанта України.

м. Київ

Григорій ЛЕСІК,
член Конгресу Українських Націоналістів,
член Товариства політв'язнів
та репресованих

ПЕРЕЖИТЕ

МИ БОРОЛИСЯ РАЗОМ

Я мешкаю в місті Новомосковську на Дніпропетровщині понад 40 років, а родом з Волині. Нещодавно прочитав книгу А. Стєніна ""Ермак" на Мораве", де розповідається про діяльність на території Чехії наприкінці 1944 – початку 1945 року партизанського загону "Єрмак", комісаром якого був Леонід Железняк. У книзі є фото, на якому мій земляк, родом з села Деревок Любешівського району Волинської області. Свого часу я добре знав його. Правда, тоді він мав інше ім'я – Хацкель. І в книзі написано про його життя не все, та в ті часи, коли вона вийшла в світ (1-е видання – 1978, 2-е – 1984) поіншому й бути не могло.

У 1940–41 роках ми відвідували в Любешівську педшколу, мали стати учителями. Хацкель учився курсом старше за мене. Єврей, син столяра, він жив у селі за 10 км від Любешова. У книзі написано, що в 1944 році він був "двадцятилітнім", але я пам'ятаю, що насправді він був старший – 1921 року народження; При поляках учився на рабина. Як прийшли комуністи, поступив до педшколи, яку закінчив у 1941 році. Знав кілька мов (крім ідиш, володів польською, українською, російською, німецькою). Чудово грав на скрипці. Скрипка в нього була старовинна, не знаю, якого майстра, але дуже цінна. Його часто запрошували грати на вечірки, де скрипка говорила прямо як словами.

З приходом німців місцевих євреїв зігнали в одне місце – гетто. У книжці пишеться, що німецькі окупанти "для непокорных создали концлагерь". Але це був не просто концтабір, а саме гетто, яке обгородили огорожею. Ми, місцеві, ходили туди. Я часто спілкувався з Хацкелем і допомагав, чим міг.

Мій батько до 1939 року мав хутір Залісячі за 3 кілометри від Любешова, володів 17 га землі та 5 га сіножатей. В родині було 6 дітей. Батько за поляків був комуністом, вірив радянській пропаганді. Коли прийшла радянська влада, то навіть сидів в президії на перших зборах колгоспу. Але хтось став кричати, що він людей наймав на роботу, то його й "посунули". Частину землі забрали. 2 рази описували майно, хотіли вивезти. Але не встигли. Вже після війни, в 1947 р. його таки вивезли в Сибір, де він і помер.

Восени 1941 р. мені довелося піти на роботу, щоб не вивезли в Німеччину. Було мені тоді 16,5 року. Працював писарчуком у паспортному відділі, секретарем районної управи. На прохання Хацкеля посприяв йому у придбанні нового паспорта на ім'я Леоніда Железняка. На фото в паспорті він був такий, як і в книжці, тільки в іншому одязі – у формі польського гарцежа (десь 7 чи 8 клас). Дуже молодий. Ми ще просили, щоб дав інше фото, але не було. З гетто я часто його викупляв, нібито на роботу на хуторі. Тоді це дозволялося, і коштувало недорого. Допомагав я й іншим євреям. Був у них як довірена особа. Зараз згадую і думаю: який я був тоді молодий і необачний. Та якби донесли німцям або піймали когось з тими паспортами, що я видавав, то мене відразу ж розстріляли б... Але тоді думалося про інше: це ж свої (!) попросили. Як же їм не допомогти!?

У 1942 році, десь восени, всіх євреїв німці розстріляли. Врятувалися одиниці. Хацкель заховався, залізши у хмиз. Так і залишився живий. Увечері прийшов до нас на хутір, і батько заховав його в клуні у соломі. Побувши у нас тижнів зо два, пішов в село Деревок. Там прокрутився з місяць і повернувся: ніхто не хотів довго держати його, тому що розстріл загрожував тим, хто переховував єврея. Ще побув з тиждень у нас і перейшов до поляка Стомпора, де був аж до 1943 року. Спочатку ховали його в клуні. Потім купили велику шафу: як тільки виникав якийсь шум, він туди і ховався.

Я вступив до ОУН в 1942 р., як і вся українська інтелігенція Любешева. Контакт ми тримали як з поляками, так і євреями. Я часто заходив до поляка Стомпора і спілкувалися з ними. Виписував газету "Дойче цайтунг" і носив до Хацкеля. Він нам перекладав, тому ми непогано знали, що діється у світі. Газета була досить правдива, тільки треба було вміти її читати. Там ніколи не писали, що німців побили або вони втекли. Завжди писали: "плановий відступ". Коли ми дізналися про Сталінград, то всі зраділи.

На початку квітня 1943 р. Хацкель пішов в село Любязь до червоних партизанів. Два чи три рази передавав привіт. Железняк мав зв'язок з Климчуком – політичним керівником "сотні Мазепи" Української Повстанської Армії, яка тоді діяла у наших лісах.

Про те, як склалася його подальша доля, дізнався з книги. Хацкель партизанив на Волині, потім у Польщі, отримав 2 бойових ордени. У жовтні 1944 року його закинули в Чехію, де потрапив у полон. Німці розстріляли його 16 квітня 1945 року.

Про боротьбу партизанів та героїзм їхнього комісара написано в книзі багато, але його справжнього імені так і не згадали. Хотілося б поновити історичну справедливість, щоб знали люди, як нам – українцям, євреям, полякам – довелося разом виживати у тій страшній війні.

Записав
Євген ШУЛЬГА, історик.

НА КНИЖКОВУ ПОЛИЦЮ

БОРОТЬБА У ПІДЗЕМЕЛЛЯХ

"Дух одвічної стихії і голосу крові. ОУН, УПА в печерах Тернопільщини". – Чернівці: Букрек, 2008

Ігор БУРКУТ,
кандидат історичних наук, доцент кафедри політології та державного управління Чернівецького національного університету ім. Ю. Федьковича

На території Тернопільської області є чимало карстових печер. Вони зустрічаються у багатьох місцях Кременецького, Бучацького, Чортківського, Заліщицького, Гусятинського, Підволочиського районів. Але особливо багатим на печери є Борщівський район, в якому знаходиться найбільша в світі печера в гіпсах – "Оптимістична" та друга в світі – "Озерна". Всього в області нині відомо 105 печер, і спелеологи постійно відкривають все нові й нові гроти та вертепи. Упродовж великого проміжку часу люди використовували їх з різною метою – від господарської до військової. Під час воєн чи набігів кочівників там, наприклад, переховувалося мирне населення, рятуючись від ординського рабства або фізичного знищення. Користувалися ними і борці за волю України.

Спелеологи давно досліджують печери Тернопілля, знаходячи там чимало матеріальних свідчень минулих часів. Нерідко їхню увагу привертали вибиті на камені тризуби, а також наскальні написи, зроблені сажею у 40–50-х рр. XX століття. Траплялися дослідникам і кістяки загиблих, залишки боєприпасів, різноманітних предметів побуту. Все це переконувало пошуковців: печери використовувалися українськими повстанцями та підпільниками у період їхньої активної боротьби проти советізації західноукраїнських земель. Але для уважного вивчення цієї сторінки історії необхідні спеціальні знання, яких спортсмени-спелеологи не мали. Та й прочитати у книгах об'єктивну інформацію про боротьбу ОУН і УПА в радянські часи вони не могли, бо наукових досліджень на цю тематику, написаних з позицій достовірного знання, в радянські часи не існувало.

По-справжньому національно-визвольний рух середини XX століття в Україні вітчизняні фахівці почали вивчати лише після здобуття нашою державою незалежності. Багато зробив для дослідження боротьби вояків УПА і підпільників ОУН на галицькому Поділлі відомий чернівецький історик Нестор Мизак, уродженець села Ґермаківки Борщівського району Тернопільської області. Результати його плідної праці відображені у серії книг під загальною назвою "За тебе, свята Україно", що виходили за фінансової підтримки представників української діаспори (зокрема подружжя Дмитра та Марії Гулеїв з Торонто) у чернівецьких видавництвах упродовж десяти років. У них наведені документи повстанців та підпільників з їхніх потаємних архівів, записи свідчень учасників та свідків національно-визвольної боротьби, нарешті – документи з радянських архівів. Автор зібрав величезну кількість документального матеріалу, який потребує оприлюднення. Чимало фактів, які не увійшли до книги серії, стали основою і для написання додатків до головних книг. Нині вийшло вже три додатки до цієї серії.

Останній з них присвячений маловідомому сюжету боротьби УПА – перебуванню повстанців у карстових печерах на Півдні Тернопільщини. Її написали два автори – чернівецький історик Нестор Мизак і тернопільський спелеолог Юзеф Зімельс. Творча співдружність двох спеціалістів була необхідна для того, щоб всебічно висвітлити події, які досі детально не досліджувалися науковцями. Директор Подільського спелеологічного стаціонару Інституту спелеології та карстології Національної Академії наук України Ю. Зімельс ще з 1960 року досліджує печери, і він зробив чимало знахідок, пояснити котрі може лише професійний історик-дослідник діяльності ОУН та УПА. Взаємне доповнення виявилося досить ефективним: книга містить чимало фактів, які раніше не розглядалися у науковій літературі.

Наприклад, у березні 1960 р. тернопільські спелеологи із клубу "Поділля" розкопали підірваний у 1945 р. вхід до гроту "Глинка" біля села Верхнього Кривчи Борщівського району, де знайшли людські кістяки, як з'ясувалося, рештки повстанців. А у наш час завдяки знайденим історико Н. Мизаком архівним документам вдалося дослідити подробиці бою, що відбувся біля гроту 9–10 серпня 1945 р. між невеликою боївкою УПА під командою Степана Сущинського (псевдонім "Комар") та 20 солдатами НКВС. Цей факт описано у рецензованій книзі.

Тут можна знайти багато різноманітної інформації, в тому числі й трагічної. Адже нерідко в печерах повстанці приймали свій останній бій. Чимало говориться і про зрадників, які доносили чекістам про місця, де переховувалися повстанці та підпільники. Наприклад, про те, як два агенти держбезпеки видали своїм господарям розташування надрайонного проводу ОУН у печері "Вертеба". Автори наводять різноманітні документи – від інформації тернопільського обласного керівництва секретареві ЦК КП(б)У М. Хрущову до спогадів колишнього Чортківського надрайонного референта Служби безпеки Івана Пінязя (псевдоніми "Око", "Сівач"). Зіставлення цих свідчень дозволяє глибше зрозуміти ситуацію, в якій жили і боролися підпільники.

Книга Н. Мизака та Ю. Зімельса невелика за розміром, але насичена маловідомою широкій публіці інформацією. Автори зібрали чимало свідчень учасників та свідків важливих подій, що дозволило рельєфніше показати те, що було приховано від людського ока в буремні роки національно-визвольних змагань. Цікавими є спогади Івана Балана, талановитого художника-графіка, який ілюструє всі книги Нестора Мизака. Іван Дмитрович народився у селі Стрілківцях, неподалік від Борщева, і на власні очі бачив, як каратели вибивали повстанців з печер. Подібні свідчення, закарбовані в пам'яті з дитинства, може дати чимало уродженців Тернопільщини, і справжні історики повинні вчасно записати цю інформацію. Її опублікування є надзвичайно важливим для написання неспотвореної історії народної боротьби проти поневолювачів, для збереження історичної правди, так необхідної наступним поколінням українців.

ПОПІЛ ІМПЕРІЇ

ПРО ВІДСУТНЮ ГІДНІСТЬ

Книжкові ятки забиті бульварною москвомовною макулатурою, рівень смертности переважає над народжуваністю, вимушене заробітчанство за межами України калічить фізично, розбещує душі й руйнує родини... Проте вирядженних у вишиванки й показово україномовних слухачів цей ненормальний стан речей чомусь жодним чином не обурював. Вони жадали розваг і свята. Що це? Примітивне трактування демократії (себто кожен має право) чи злочинна байдужість? Почуваюся зобов'язаним нагадати, що зрівнювати в правах жертву й насильника (себто українців і тих, на чию честь той залізний бовдур встановлено) є вкрай несправедливо. Щодо прав, то варто не забувати, що їм завжди передують обов'язок і відповідальність.

Шляхи поневолення й узалежнення бувають різними. Новітні відкриття в багатьох царинах науки уможливили розроблення методів не відверто силового, а культурного, економічного й політичного закабалення цілих країн і народів. Українцям дозволили співати і писати рідною мовою. Тіштеся. У великому й принциповому вам не поступляться. На тлі всепоглинаючого наступу чужинських або й навіть неприродніх форм світосприйняття згаданий фестиваль виглядав примітивним (проте наділеним кількома родзинками) аматорством.

Згідно із заздалегідь поширеною інформацією, організатори фестивалю ставили за мету "сприяти відродженню й поширенню несправедливо забутих традицій і ремесел, а також уможливити виступи багатьох творчих колективів". Іншими словами, у нинішній безрадісний час знайшлися благородні патріоти, котрі, уможливлюючи виступи маловідомих гуртів, сприяють їхній "розкрутці" й виведенню на більш високий, проте конкурентноспроможний рівень". Благородна мета, панове. Та чи зможуть вони (і чи повинні взагалі?) конкурувати з наступом нівелюючих національну й людську гідність хамством, закликами до аморального трибу життя, й збоченськи-брехливим трактуванням минулого? Чому б не скерувати (або принаймні закликати) присутніх до чинного поборення брехні, зла й несправедливости? Чому б не скористатися присутністю великої кількости прагнучих змін і не демонтувати виставлені на огляд, прикрашені сатанинськими червоними зорями танки й гармати? Боїтеся кримінальної відповідальности? А Кармелюк не боявся. І Гонта з Залізняком також. Якщо влада, виправдовуючись найрізноманітнішими нісенітницями, засвідчує власне небажання (або неспроможність) очистити Україну від залишків періоду окупації, її до дій мусить спонукати народ. Кількасоттисячне зібрання, здається, непогана нагода пояснити й закликати до чину. Проте організатори фестивалю (зрозуміло, що з причини запобігання перед можновладцями) так не вчинили. Вони "поза політикою". Проте маю й іншу думку з цього приводу. Належність до числа "українських митців на культурній ниві" дозволяє мати "пристойний заробіток". Доля України їх жодним чином не цікавить. Схаменіться, панове. Такі чесноти, як честь, гідність, щирість – не продаються й не купуються.

Мої найщиріші побажання всіляких гараздів організаторам фестивалю. Стійте впевнено й не сходьте з обраного шляху. І геть не тому, що для декого з вас це безкоштовна нагода зайвий раз нагадати про себе.

Олесь ВАХНІЙ

Закінчення. Початок на 1-й стор.

Видавець Конгрес Українських Націоналістів
Засновник Степан Брацюнь
Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк,

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08
e-mail: nacija@ukr.net
www.nacija.org.ua
Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 3б, м. Київ, тел./факс 235-37-61
Головний редактор Михайло Сидоржевський

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видрукувано у ВАТ "Видавництво "Київська правда"
Замовлення №
Наклад 7 000 примірників
Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9